

ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΓΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΕ ΚΑΚΕΣ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

Η περίεργη θεωρία του δόκτορος Χάρολντ Άνταϊς. Η ιστορία της «μίσσης» Έντιθ Άτκινσον. Η γνώμη του αυτοκράτορος Φρειδερίκου ΙΙ για τις γυναίκες. Το άτυχημα της Άλις Φάρελ. Πώς άλλαξε ως δια μαγείας η ζωή της. Η πρωτότυπη κλινική ενός Αμερικανού δόκτορος. Πώς κάνει καλές όλες τις γυναίκες, κλπ.

ΑΙ, δεν υπάρχουν κακές γυναίκες !... μου έλεγε εδώ και λίγο καιρό ο δόκτορ Χάρολντ Άνταϊς, ένας από τους καλύτερους αισθηθολογούς γεωφύλους της Νέας Υόρκης. Υπάρχουν μόνον άσχημες και άσχημα. Αν όλες ή γυναίκες ήταν άσχημες, ο κόσμος θα ήταν ένας σαστός Παράδεισος ! Αυτό το συμπέρασμα έβγαλα, ύστερα από ένα χρόνο έταχυ-γευματικής πείρας. Θα σ' αναφέρω δέ μερικά παραδείγματα, γιά να σέ καταφέρω ν' αλλάξω γνώμη και νά μή θεωρήσ τήν γυναίκα ως τό πιο επικίνδυνο και τό πιο ακατανόητο πλάσμα. Ξέρεις, βέβαια, ότι έχω καταλήξει κτηκή ικανότητα νά μεταμορφώνω τίς γυναίκες, νά ξεφαινώ τίς οριτίδες τού προσώπου τους και νά θεραπεύω καί τό τό σοβαρά εναντία έλαττωμάτα τους. Έτσι έχω πάντα ποινεισμένη πλειατία, τήν όποια κωποθώνω νά κάνουν άνοητιστή. Μία ήταν λοιπόν κ' επεξεργη ή μίσση Έντιθ Άτκινσον, ή σέξυος τού γνωστού βιομηχάνου, τού κτηζόντος στή Νέα Υόρκη γιά τή σκληρότητα της. Γι' ατήν διαγρόντο πόδες όταν σποθάνη ή κόψη της σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, ή όποια, σημειώσε, ήταν έξαιρετική όμορφή, ή μίσση Άτκινσον έβγαλε έναν στεναγμό άνακουσίσεως και φηρούσε :

—Επιτέλους, γλύτωσα από τή παρουσία της ! Η όμορφιά αΐτού τού κοριτσιού με πείραξε σ'τά νεύρα !...

Η μίσση Έντιθ Άτκινσον ήταν λοιπόν γιά όλους ένα άνηρωτικό ποσοφά τρέας. Κι' αλήθεια, όταν τήν αντίκρισε κατώδια γιά ποσό λόγο ήταν τόσο κακή. Τό πρόσωπό της είχε μία παράξενη χλωμάδα, γιά

αίτια της ήταν μικρά, με φυσιοσκομεία βέβαια, κ' είχε δύο μεγάλες κόκκινες βουβές σ'τά μάγουλά της, πού αέταια προσηλαθοσε νά χρώψη, κάτω από ένα παζό στρώμα καλλιτεχνικών. Όσο γιά τή φωνή της, ούτε λόγος νά γίνεται. Είχε μία διατερωτική φωνή, πού πού προκαλούσε άηδία. Ο άτυχος μίσση Άτκινσον είχε παντρευθή αΐτό τό τέρας στην άρχή τού σταδίου του, γιατί ήταν πλουσία κι' ένειος είχε άναξη από λεπτώ, γιά νά κόνη τήν καρδιά του. Μά δεν άρχισε νά μετανοήσ πικρά. Η μίσση Έντιθ, νά τίς ιδιοτροπίες της και τίς παρξένες της, τού είχε κάνει τή ζωή άνηρωτική ! Κατωλαβάνεισ τώρα τό ένδιαφέρον μου, όταν μου άνήγγιλλαν τήν έπισκέψη της. Η μίσση Άτκινσον, μόλις κ' αντίκρισε, μου έλε με έρωσεία :

—Επιπλατειομια τήν όμορφιά μου σ'τό νιστήρι σας, Φροντίσατε μόνο νά μή με κάνετε νά έσπέρνω...

Όμοιολόγώ δέ αΐτές ή κοροιδίες της με πείραξαν γιά γιά μία στιγμή δικαίωση τόν μεγάλο φίλοσφο Νίτες, πού έλεγε : «Όταν πηγαίνεις νά συναντήσεσ μία γυναίκα, μή λησώνεις ποτέ νά πάρνης μαζί σου ένα μαστίχο ! Η αΐθάδια τού πού πείραξε τά νεύρα και πρός στιγμήν έσχάσα ότι είχα παροστά μου κ' άφορσιστή, και τίς είπα :

—Ξέρετε με τί παροστίει τήν γυναίκα ο αυτοβάτω της Προσσίος Φρειδερίκος ΙΙ ; Με μία παροστίει, πού γιά νά ψηθή και νά μαλωσθή, πρέπει ποσά νά τήν κωποσώνω καλώ. Μά κ' ή Ρόσσοι Εζών τήν ίδια γνώμη: «Ανάτα, λένε, τί γυναίκα είναι κ' όλη τή γλώσσα της καρδιάς σου, αλλά...εσπώνεσ τήν κάθε πρσί όσοι τή γούνα σου !»

Η μίσση Έντιθ Άτκινσον, άντι νά προσβλήθη από τά λόγια μου, γελούσε με τή καρδιά της. Ήταν ένα άποκορωστικό πλάσμα, γεμάτο κακία και αΐθάθεια. Τέλος, μου έλε :

—Ναι, ναι, Ξέρω τί λέτε γιά μές εσείς οι άνδρες ; Είμαστε τά λάσσια πού σ' έσ

αδηγούμε στον τάφο με τή γλώσσα μας.

— Μήπως έζωνιμε άδικο ; Γιά όλες τίς άφοστίσεις ύπάρχουν φάρμακα. Μόνον γιά τή γλώσσα τής γυναίκας, πού είναι πού

τροσιρή από τή φωτιά και τό φοβερότερο δηλητήριο, δεν ύπάρχει καμιά θεραπεία.

—Μίσση Άνταϊς, με δέχομπε άπότομα ή πελάτις μου. Πιστεύετε σοβαρά ότι μπορείτε νά με κάνετε όμορφη ;

—Βέβαιως, μίσση Άτκινσον. Όχι μόνον θά σας κάνω όμορφη, αλλά και καλή.

—Είμαστε σύμφωνοι. Πότε θ' άρχισή ή θεραπεία ;

—Μά, κ' από σήμερα, άν θέλετε...

Η γυναίκα τού βαθύπλουτου βιομηχάνου έμεινε στήν κλινική μου δύο μήνες. Σ' αΐτό τό διάστημα δεν της έπέτρεψα νά δη καθόλου τό πρόσωπό της. Τέλος, όταν είδα ότι θεραπευθήκε, τήν άφησα νά κωταχθή μέσα σ' έναν καθρέφτη. Η μίσση Έντιθ, βλέποντας τή φυσιογνωμία της, έβγαλε μία φωνή εκπλήξεως κ' άνοιξε διάπλατα τά μάτια της. Ήταν τώρα πού συμπλητήθη, γιά νά μιν πού όμορφη...

Ε, φίλε μου, αΐτό τό τέρας τής άσχημίας και τής κακίας, μετά ένα χρόνο από τήν έγγησισή της, είχε γίνει τόσο καλή, ώστε έγινε πρόεδρος ενός φιλανθρωπικού σέλλουου. Σήμερα θά τήν δες καθε Πέμπτη νά μοράζει στήν έργατική συνουσία της Νέας Υόρκης όμια και τόμια σ'τους φτωχούς και νά σκεπική τή δυστυχία τους. Είχε γίνει καλή όμορφη και φρεσά δεν μπορούσε νά ήταν κακή...

—Κι' όμως, ύπάρχουν κ' άσχημες γυναίκες, πού δεν είναι κακές, παρξένισα.

Ο δόκτορ Άνταϊς χαμογέλασε.

—Αΐτές ή γυναίκες νομίζον ότι είναι όμορφες, μου είπε. Άλλοσιστή, πρέπει νά είναι άποκορωσική μία γυναίκα, γιά ν' άναγκασθή νά παραδέρξη ότι είναι άσχημη. Η πελάτισσής μου ποτέ δεν μου λένε νά έξωφανώσ τήν άσχημία τους, αλλά νά περιπαλήσ τήν όμορφιά τους !...

Η γυναίκες είναι τά πού πείραξε πλάσμα τού κόσμου. Ξέρεις πώς δικαιολογούσε ή βασίλισσα Χορσίνια τής Σουηδίας τήν έπρωβλική άγάπη της γιά τού άνδρες ;

«Τους άγατώ πού, έλεγε, γιατί δεν είναι γυναίκες ! Κι' αΐτός άκόμη ο Βίκτωρ Ούγκώ θεωρούσε τή γυναίκα ως σαστό διάβολο ! Όλοι όμως οι σενναφεις και οι φρολόγοι, καθώς καταλαβάνεις, δεν μιλούν παρά μόνο γιά τίς άσχημες γυναίκες. Μία όμορφη γυναίκα είναι τό άθρομα τής ζωής και τό στολίδι της. Κι' όπως ένα κόσμημα, όταν χάσει τά πολύτιμα πετράδια του και τή λάμψη του, δεν αξίζει τίποτε, έτσι και ή γυναίκα. Μία τέτοια άτυχία συνέβη στήν μη ΄Αλις Φάρελ, μία έξαιρετικώς καλλώγης Νεοοορκέζα. Η δυστυχισμένη νία, από μία άκατανόηστη άφορσισια, έλαθε τέτοια αλλοίωσι τών χαρακτηριστικών της, ώστε έγινε άποκορωσική. Κι' αΐτές άκόμη ή πού στενές φίλες της δεν μπορούσαν πιά νά τήν άνηρωσούν και τήν άπέφεγγαν. Όσο γιά τούς παληούς θαμιαστές της, έκαναν ότι δεν τήν ήξεραν. Η Άλις Φάρελ, πού τού άτυχημάτος της, ήταν ένας σαστός άγγελος. Είχε μία πού τρυφερή καρδιά, ήταν έξαιρετικά ενάσθητη κ' ή καλοσύνη της ήταν γνωστή σ' όλη τή Νέα Υόρκη. Τό μέγαρο τού πατέρα της ήταν άνοκτό πάντα γιά κάθε δυστυχισμένο και τρέξ φορός ή όμορφη Άλις είχε διακινδυνεύσει τή ζωή της γιά νά σώσει από βέβαια πνιγμό διάφορους γεωφούς κωλειωθιάς. Μετά τήν κατστροφή όμως τής όμορφιάς της, έγινε άλλος άνθρωπος. Άρχισε νά είναι δύστροπη, νά τσακωνεται με τούς έπρωτες, νά βασανίη τίς κωπαρέσες της και ν' άντιπαθί όλους τούς άνθρώπους. Ο γονείς της άποφασαν γ' αΐτή τήν άλλαγή της και δεν ήξεραν πού νά τήν άποδώσουν. Οι γατροί πού τήν έξέταζαν κάθε τόσο δεν τήν έρωσαν τίποτε. Η Άλις Φάρελ ήταν περξίμα στήν άνετή της. Μά τί είχε πάθει λοιπόν ; Αυτό τό μυστήριο θά παρξένει άνεξήγητο, άν ό μίσση Φάρελ δεν τύχαινε νά παρακολούθησ μία διαλέξί

μου γιά τήν άσθητική γεωμορφική. Περίοδος δέ, ήσθε κατόπιν και με βήκε σ'τό σπίτι μου, γιά νά με συμφολευθή γιά τήν πάθησ τής κόρης του. Έγώ, φυσικά, τού είπα νά μου τήν

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΙΤΣ ΣΙΚ

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΠΕΙΡΕΣ φορές είχαν δει τον κ. γενικό διευθυντή στο γραφείο καθοδηγούμενο και νεύρασιμος. Μα ποτέ άλλοτε δεν τον είχαν δει τόσο καταπονημένο και τόσο θυμωμένο, όσο εκείνο εκεί το βροχερό πρωί.

Πρώτη ή τηλεφωνήτρια δέχτηκε την μπόφα, μόλις ο κ. γενικός διευθυντής πήρτησε το πόδι του στο γραφείο. "Επειτα, ήθελε η σειρά των υπαλλήλων του τμήματος άλλολογογραφίας και στο τέλος έβρισπασε στην ιδιαίτερη γραμματεια του. "Όμοι του έφταγαν ! Για να πούμε την αλήθεια, ούτε ο ίδιος ο κ. γενικός διευθυντής δεν θα μπορούσε να πει ποιά ήταν άκριβος ή αιτία που τον είχε νεύρασει τόσο πολύ. Το σωστότερο είναι πως μία δολοφονία σειρά από α-

σήμαντα περιστατικά συνετέλεσε σ' αυτό : 'Ο άνθισκος ύπνου του τη νύχτα, το βροχερό εκείνο πρωινό, δλ' αυτά και μερικά ακόμα άλλα, είχαν ερεθίσει τα νεύρα του. Και, τί το φρισκοτερό, από τό να βεσπασίον στούς ύφισταμένους και τούς υπαλλήλους του ;

"Όταν, επιτέλους, ο κ. γενικός διευθυντής κώθηκε πίσω από τό τεράστιο γραφείο του, τά νεύρα του έφτασαν στο κατακόκκινο. Τού κάκον έγκρανε στά χαρτιά του. Δεν μπορούσε να βρή κάποιο καταγραφικό έγγραφο, που ζητούσε. 'Η γραμματείες του, κατάχλωμη από τό φόβο της, τού έλε πώς τού το είχε αφήσει από βραδύς κάτω από τόν χαρτοφύλακα του. Μα να, που πέπτε φορές αναποδογύρισαν τόν χαρτοφύλακα τά χέρια του, που τρέμανε πεύα από τό κάκο του, και τό έγγραφο δεν βρισκόταν. Δεν ήταν ούτε στην άλλη στίβα τόν χαρτιών, εκεί δεξιά, στο γραφείο του, δεν ήταν ούτε στο πρώτο, ούτε στο δεύτερο συρτάρι, που άνοιξε...

—Παρακαλώ !... φώναξε στο τέλος. Ούτε λέξι πεύα ! Δεν είναι κατάστασις αυτή !...

Δεν μπορούσε πεύα να συγκρατηθή. Έλεε στη γραμματεια του να βρή έξω από τό γραφείο του, από φόβο μην της πη τίποτε άλλο χειρότερο. Και ξαναόρασε να ψάχνη.

Μά τού κάκον πάλι. Τόσο, που στο τέλος, έξαλλος πεύα, άρχισε να πεύα κάτω στο διάπεδο όδες εκείνης τις στίβες τόν χαρτιών, όλους τούς φακέλλους, όλα τά αρχεία, που κρατούσε μέσα στα ιδιαίτερα συρτάρια του. Σέ λίγο, ένα δολοφονικό χάριτνο βουπό ήταν εκεί, στα πόδια του. 'Ο κ. γενικός διευθυντής τού κατάφερε να νιώδης μία κλωτσιά... Αυτό ήταν ! Τά νεύρα του άρρασαν έξαφνα να πέγτουν, γιατί άμέσως συνασπάρθηκε πόσο γελάο ήταν αυτό που είχε κάνει. Και τότε γονάτισε και άρχισε να ξαναμωεύει τά χαρτιά του...

"Έξαφνα... Μά, τί ήταν αυτό πάλι ; Ένα χαρτί τού έπεσε στα χέρια, τού έρωξε ένα βλέμμα, κι' άμέσως άλλαξε δολοφονία η διάθεσι του.

Ήταν ένα γράμμα, όχι ύπηρεσιακό, ένα γράμμα γραμμένο από γυναικείο και κάποις άδελφής χέρι. 'Ο κ. γενικός διευθυντής άρχισε να τό διαβάζη με πολλή εκπλήξι. Νά τί διάβασε :

«Μικρούλη μου, Μή μου κακιώσεις, που δεν ήρθα χθές. Μά έχουμε τόση δουλειά σ' αυτό τό γραφείο, που δεν μπορεί κανείς να μείνη μία ώρα νωρίτερα έλευθερος. Περιμένε με σήμερα, όπως πάντα, στη γυνίτσα μας. "Επειτα θα πάμε κάπου, όπου να μπορούμε ν' ακούσουμε λίγη μουσική. Θά μπορούσης ίσως να προμηθευθής δυο εισιτήρια για τήν καινούρια όπερέττα, που παίζεται άπόψε ; Είμαι τρομερά χαρούμενη. Πολλά φίλια... Χέλλε !»

'Ο κ. γενικός διευθυντής διάβασε για τρίτη φορά αυτό τό γράμμα

φώνη να τήν εξετάσει. Πράγματι, ή άτυχη "Άλις ήταν σε κακά χάλια. Δεν μπορούσε κανείς άνθρώπος να τήν κιντάξει στο πρόσωπο. Τού ύποσέθηκα όμως ότι θα προσπαθούσε να τήν θεραπείσει. Κι' αλήθεια, μετά από βξη μήνες προσεκτικής νοσηλείας, ή "Άλις Φάρελ ξαναβρήκε πάλι τήν χαμένη τήν ύφωρησι και τήν καλοσύνη της.

Έχω λοιπόν δικηο να πιστεύω ότι μόνο ή άσχημη γυναικεία είναι καές. "Άλλά ποιά γυναικεία είναι άσχημη ; Νά μά πάρα πολύ άδιάκριτη έρώτησι ! 'Η αλήθεια όμως είναι ότι οι διάφοροι συγγραφείς μιλούν τελείως άσφωλόλογητα για τήν γυναικεία και πού τήν θεωρούν σαστό άγγελο και πότε αληθινό σατανά. Μόνον ο Βολταίρος, άσπεινείνιος, έλε κάποτε τό έξης περίφημο : «'Η γυναικεία είναι άσος κι' έμεις οι άνδρες, γεμάτες άρετές και έλαττώματα. 'Η μόνη διαφορά δέ μεταξύ μας είναι ότι αυτές είναι πιο άξιαγάπτης.»

'Ο δόκτωρ Χάρολδ "Ανταξ είναι σήμερα στη Νέα 'Υόρκη ο πιο άγαπημένος γιατρός τόν "Αμερικανίδων. Τόν λόγο, βέβαια, τόν καταλάβαινε : Περιποιείται τήν όμορφιά τους και τήν κάνει να είναι πάντα πολύ γοητευτικές.

ΛΟΥΙΣ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

και γέλασε. Νά λοιπόν που ξανάπεσε στα χέρια του ένα γλιπό γραμματεια από τό παρελθόν του, τέτοιο, που δεν μπορούσε να έχη σήμερα τήν άστυγία. Νά ένα γράμμα από τό παρελθόν, από τότε που δεν ήταν άκόμη ο σημερινός διευθυντής και που κάποις μικρή κοπέλλισσα τόν άπαλοούσε : «Μικρούλη μου...»

"Όραό, μά τήν αλήθεια, να σε λέξω ένα γυναικείο στόμα : «Μικρούλη μου... Νόστιμο, πολύ νόστιμο !»

—Έξαφνα ο κ. γενικός διευθυντής προσάθηκε να θυμηθή :

—Μά ποιά, διάβόλε, είναι αυτή που μου έγραψε έτσι ; Και φαίνεται πώς θα ήταν κάποις γερό τό αισθηματικά, γιατί άλλότως δεν θα φτάλαγα με τόση ευλάβεια από τήν γραμματεια, τόσο καιρό τώρα, μέσα στο συρτάρι μου. Χέλλε ! Είπε τρομερό να μη θυμάμαι πεύα ούτε τ' όνομά της. Ποιά να ήταν αυτή ή Χέλλε ; Κανένα νόστιμο πλάσματάκι, σύγουρα. Και σύγουρα θα μ' είχε αγαπήσει σ' αλήθεια, τό κακόμοιρο... Μά, πόσο μακριά είναι τώρα όλα αυτά !...

'Ο κ. γενικός διευθυντής άρρασε τις στίβες τόν χαρτιών του στο διάπεδο και με τό γραμματεια στο χέρι, πήγε και ξατίωσε σε μία πολυθρόνα.

—«Έχουμε τόση δουλειά σ' αυτό έδω τό γραφείο... Σκέφρω, πόσα χρόνια θα έχουν περάσι από τότε, για να ύπνηζαν άκόμη γραφεία που είχαν τόση δουλειά... Και παρακάσι : «Θά υποθέσεις ίσως να προμηθευθής δυο εισιτήρια για τήν καινούρια όπερέττα ;... Τί λόγος... Σήμερα, με τήν τόση χροιά που περνούν τά θεάτρα, θα ήταν άπίστο να μάλα κανείς έτσι... «Είμαι τρομερά χαρούμενη... Παλιά, τόσο παλιά πράγματα... Ποια γυναικεία θα ήταν τρομερά χαρούμενη, έπειδή θα έπρόκειτο να συναντηθή μεσό μου ; 'Ο κ. γενικός διευθυντής είχε συγκινήθη πάρα πολύ. Ένωσθηε μά θέρω στην καρδιά του, όμως της άποιας από χρόνια δεν είχε αισθηθή. Το μεσό αυτό γραμματεια είχε κανει ένα μεγάλο θαύμα. 'Ο κόσμος ξαναγινε και πάλι συμπληθητικός για τόν κ. γενικό διευθυντή...»

Έβαλε τό γραμματεια στην τσέπη του, σηκώθηκε και βγήκε από τό γραφείο του. Χαμογελούσε, όταν υπήκε τό τμήμα της άλλολογογραφίας, φιλοταρουδούσε μάλιστα ένα έλαφρό τραγουδάκι, που κάπου τό είχε ακούσει τήν προηγουμένη μέρα. Είθως, γελαστός, γίωρε ένα-ένα τά γραφεία τής ύπηρεσίας του. ΟΙ υπάλληλοι τόν κρινονοπιτάναν έκπληκτοι, μη ξαναόρασι : να ύποθεσουν. Μά εκείνος προσχωρούσε άνωμαστά τους και ήταν γεμάτος καλοσύνη τώρα για όλους. Τού έρχοταν μάλιστα μά άκατανικήτη επιθυμία να τους φωνη εύχάρστος. Μακάρις άκούγε μία λεπτή γυναικεία φωνη να τού λέη και να τό επαναλαμβάνη : «Μικρούλη μου !...»

'Η δεσποτινίστρια, που ήταν σκαμμένη επάνω από τή μηχανή της, σήκωσε με άμνηγανία τό κατάξανθο κεφαλάκι της, όταν ο κ. γενικός διευθυντής πήγε και στάθηκε μπροστά της. Μά εκείνος τήν καθήσπασσε αμέσως, λέγοντάς της γελαστός :

—Ψωφρα μαλλά έχετε, αλήθεια, δεσποινίς Λίσιον. Και όχι βαμμένα ! Λοζα σοι ο Θεός, ύπάρχουν άκόμη κορίτσια που καταλαβαίνουν πόσο όμορφο είναι τό φυσικό χρώμα τόν μαλλίων !...

'Η μικρή δεσποτινίστρια κοκκινισε από τή χαρά της. Στην άπροσδόκητη αυτή έννοια τού προϊσταμένου της έδρε για τόν έκατό της τήν άρχη μάς λαμπρής καριέρας.

Περνόντας έμπρός από τόν λογιότι, τον χτύπησε στον ώμο έλαφρά, φίλικα. Και ξαναόρασε τού γραφείο τόν εύχαριστημένο, ικανοποιημένο, άβήνοντας σε μία χαρούμενη έκπληξι τούς ύπηρεσιών του.

Στό γραφείο του μπήκε έπειτα από λίγες στιγμές ο Φρέντζ, ο νεαρός γιγός τού κ. γενικού διευθυντή, ένας ζωδενείνος και κομωθημένος παιδάκος, θησαύσι όσο παρνα.

—Γειά σου, μπαμπά ! φώναξε στον πατέρα του. Μου δίνεις μερικά φιλά, που μου χρειάζονται, αν δεν έχεις αντίρησι !...

Δεν χρειάστηκε, όπως άλλοτε συνέβαινε, να επαναλάβη τήν παράκλησι του. "Εκπληκτος έδρε τόν μπαμπά του να βγάξη άμέσως τό πορτοφόλι του. Και ενώ ο Φρέντζ άπλωσε να πάρη τό χαρτονομίσμα που τού έδινε, τό βέβαια του έπεσε έξαφνα επάνω στο γραφείο με τό σωφό τού άνακατεμμένου χαρτιών. "Ελάνω-πάνω, ξεχωριστά από όλα, δέκονε κάποιο γράμμα, που τό άνεγνωστος άμέσως.

—Πώς διάβόλο ρίσκατε έδω τό γράμμα τής Χέλλε, μπαμπά ; !...

"Έχει γούστο να τό ζέγατε έδω, στο γραφείο σου !...

—Τί ; Έκανε κατάπληκτος ο κ. γενικός διευθυντής, και σηκώθηκε από τή θέσι του. Είπε δικό σου αυτό τό γράμμα ;

—Μά, φυσικά... Βέβαια είναι δικό μου !...

'Ο κ. γενικός διευθυντής κατέβηκε μία τεράστια προσάθεια για να συγκρατηθή τήν όργη που τόν έπληγε, τήν άναγκαστή, τή σήληια ύσως, έναντιον τού ίδιου τού παιδιού του, που τόν είχε κρινώσει έξαφνα.

—Πάω τό γρηγόριο άποδά αυτό τό παλόχαρτο, έλε με ύπόχωρη φωνη. Αυτό τό παλοροσβάσι... Και, άκουσε δώ, να σου τό πιο μά για πάντα : Αυτό έδω είναι γραφείο ενός σοβαρού άνθρώπου, που έργάζεται, και όχι άσχευθίρη για άνόητες έρωτικές άλλολογογραφίες !...

—Τί ; Έκανε ο γενικός διευθυντής. Δικό σου είναι αυτό τό γράμμα !